

УДК 784.1.6 (84)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/86-3-19>**Наталія ФОЛОМЕЄВА,**

orcid.org/0000-0002-7832-4748

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри сценічного мистецтва, естради та методики режисерування
Сумського державного педагогічного університету імені А.С. Макаренка
(Суми, Україна) folomeeva.natalya.arkadievna@gmail.com

ЗАРОДЖЕННЯ ТА РОЗВИТОК СТИЛЮ «НЕО-СОУЛ»

Музичне мистецтво другої половини XX – початку XXI століття позначається полістилістичністю, яка поглиблюється у історичній ретроспективі, коли одні музичні стилі змінюють інші або відокремлюються від них. Серед таких музичних стилів окреме місце посідає нео-соул, який походить від соула, проте містить риси інших музичних стилів (починаючи від блюзу, свінгу та госпелу і закінчуючи хіп-хопом), що робить його зрозумілішим для масової слухачької аудиторії та обумовило його значну популярність та комерційну успішність на межі тисячоліть. У статті розглядається специфіка появи самого терміну «нео-соул» та його введення в обіг, а також його первісний зміст. Окрім цього у статті розглядається нео-соул у історичній ретроспективі та обґрунтовується його новий (сучасний) етап розвитку. Водночас, у статті наводяться приклади поглядів видатних представників нео-соулу щодо змісту цього стилю і його назви, а також обґрунтування того, чому вони не ідентифікують себе як нео-соул-виконавці. Також у статті схарактеризовано митців, які заклали основи нео-соулу («Принц», «Топу! Тоні! Тоні!») та його перших найбільш популярних представників (ДіАнджело; Еріка Баду, яка отримала «Греммі» у 1997 році) з їх музичними альбомами. Окремий акцент зроблено на побіжній характеристиці сучасних представників нео-соулу, які втілюють собою новий етап у означеному музичному стилі. Методологія дослідження ґрунтується на джерелознавчому, аналітичному, порівняльному, історичному та теоретичному методах. Наукова новизна дослідження полягає в тому, що в ньому вперше конкретизовано генезу музичного стилю «нео-соул» означено його видатних представників, зокрема, сучасних. В результаті проведеного дослідження відмежовано нео-соул від соула та R'n'B, уточнено риси нео-соула та визначено його найбільш яскравих представників.

Ключові слова: нео-соул, соул, R'n'B, Кедар Массенбург, ДіАнджело, Еріка Баду, афроамериканська музика.

Nataliia FOLOMIEIEVA,

orcid.org/0000-0002-7832-4748

PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Stage & variety art and Directing Techniques
Sumy State Pedagogical University named after A.S. Makarenko
(Sumy, Ukraine) folomeeva.natalya.arkadievna@gmail.com

THE BIRTH AND DEVELOPMENT OF THE “NEO-SOUL” STYLE

The musical art of the second half of the 20th and the beginning of the 21st centuries is characterized by polystylistics, which deepens in historical retrospect, when some musical styles replace others or separate from them. Among such musical styles, a special place is occupied by neo-soul, which originates from soul, but contains features of other musical styles (from blues, swing and gospel to hip-hop), which makes it more understandable for the mass audience and has caused its considerable popularity and commercial success at the turn of the millennium. The article examines the specifics of the emergence of the term “neo-soul” itself and its introduction into circulation, as well as its original meaning. In addition, the article examines neo-soul in historical retrospect and justifies its new (modern) stage of development. At the same time, the article provides examples of the views of prominent representatives of neo-soul on the content of this style and its name, as well as justification for why they do not identify themselves as neo-soul performers. The article also describes the artists who laid the foundations of neo-soul (“Prince”, “Tony! Toni! Toné!”) and its first most popular representatives (D’Angelo; Erykah Badu, who received a “Grammy” in 1997) with their music albums. A special emphasis is placed on a cursory characterization of modern representatives of neo-soul, who embody a new stage in the specified musical style. The research methodology is based on source-based, analytical, comparative, historical and theoretical methods. The scientific novelty of the study lies in the fact that it first specifies the genesis of the musical style “neo-soul” and identifies its prominent representatives, in particular, modern ones. As a result of the research, neo-soul was distinguished from soul and R’n’B, the features of neo-soul were clarified and its most prominent representatives were identified.

Key words: neo-soul, soul, R’n’B, Kedar Massenburg, D’Angelo, Erykah Badu, African-American music.

Постановка проблеми. Музично-стильова система формується у соціокультурному контексті та детермінується суспільством з властивим йому особливим типом культури. Система музичного стилю постійно трансформується і адаптується до умов свого існування, що змінюються.

Історично поняття стилю склалося ще в давнину, протягом кількох століть феномен музичного стилю піддавався вивченню, дослідженню, осмисленню. Результатом цієї роботи виступають численні публікації. Однак аналітичні дослідження пов'язані здебільшого з конкретними музично-стильовими явищами, зокрема, зі стилями окремих композиторів. Невід'ємне від питань історичного розвитку, еволюції музичної творчості, воно закономірно включається в проблематику історії музики. Водночас поняття стилю стикається з естетикою та теорією музики. Одночасно стиль зачіпає всі соціальні функції музичного мистецтва: створення музики, її відтворення та сприйняття. Як вираз музичного мислення стиль у музиці пов'язаний також з психологією як в її об'єктивних, соціально-історичних, так і суб'єктивних, індивідуальних проявах.

На перетині R'n'B та джазу сформувався експресивний стиль музики зі сміливим емоційним співом – соул. Цей стиль, безсумнівно, залишив вагомий слід в історії музичного мистецтва. З плином часу інші стилі змогли запозичити риси соулу і розвинути його. Один із найближчих стилів, який став спадкоємним для соулу – це нео-соул. Проблеми генези стилю «нео-соул», його визначення, а також характерних рис, які його вирізняють та визначення найбільш яскравих та успішних представників стилю залишаються недостатньо висвітленими у наукових джерелах та потребують подальшої розробки.

Аналіз досліджень. На сучасному етапі накопичено достатню кількість наукових праць, які присвячені музичним стилям другої половини XX – початку XXI ст., що позначаються значною різноманітністю предметів досліджень. Музичний стиль «соул» з різних позицій розглядається у багатьох іноземних та вітчизняних дослідженнях. Водночас тематика нео-соулу не належить до кола найбільш популярних і представлена фундаментальною працею Марка Ентоні Ніла (Ніл, 2002), науковими статтями Філіпа Ламара Канінгема (Каннінгем, 2010), Джона Крістофера Фарлі та Девіда Тікпена (Фарлі, 1998), які присвячені визначенню нео-соулу; а також Марло Девіда (Девід, 2007), у якій висвітлюється, зокрема, пост-соул у афроамериканській популярній музиці. Доцільно зауважити, що якщо проблемам соулу

присвячені наукові праці, зокрема, вітчизняних фахівців, то нео-соул залишається практично поза увагою вітчизняного музикознавства, що обумовлює актуальність досліджень, предметом яких є генеза нео-соулу.

Відповідно **мета статті** полягає в конкретизації змісту стилю «нео-соул» та його генези.

Виклад основного матеріалу. Доцільним вважаємо схарактеризувати загалом стиль «нео-соул». Нео-соул – це музичний стиль, який поєднує сучасний R'n'B та соул у стилі 1970-х років з елементами хіп-хопу. Сама приставка нео означає «новий», а зміст слова «соул» залишається поза часом (Девід, 2007). Стиль «нео-соул» виник у 1980-х та на початку 1990-х років і зміг досягти мейнстрімного успіху. Однак термін «нео-соул» насправді використовувався ще в 1987 році, відповідно до праці «Немає нічого справді нового під сонцем»: помилка стилю нео-соул» (Каннінгем, 2010). Побутує думка, що Кедар Массенбург з «Motown Records» наприкінці 1990-х років позначив термін «музика нового соулу» для позначення творчості таких музичних виконавців, як Рафаель Саадік з гурту «Tony! Toni! Toné!» з дебютним альбомом («Brown Sugar» 1995 року, дебютний альбом співака ДіАнджело). К. Массенбург характеризує музику нео-соул як «стиль музики, що виник із соулу та сучасного R'n'B» (Каннінгем, 2010). Музика нео-соул значною мірою базується на соулі минулого, її визначили як традицію американської соул-музики кінця століття (Девід, 2007). Однак існує також і погляд, що нео-соул – це просто соул-музика, яка одночасно відображає та розвиває традицію (Каннінгем, 2010). Музика нео-соул походить як від соулу, так і від сучасного R'n'B. У нео-соулі можна почути елементи обох музичних впливів на цей стиль музики. Звучання, як правило, зосереджене на тому, як артист вирашує виразити себе, а не на його популярності. Музика нео-соул апелює до виконавців R'n'B та джазових виконавців минулого. Виконавці R&B змогли семплувати звучання соул-музики та створювати свій власний колорит. Сама назва нео-соул передбачає або змушує нас вважати, що це необхідний звук для сучасної соул-музики. Нео-соул музика охоплює музичні ідеї, що виникли з соул-музики та, частково, R'n'B у поєднанні з рок-музикою. Нео-соул використовує ці оригінальні звуки класичної соул-музики з поєднанням інструментів для створення свого специфічного звучання. Деякі з інструментів, що використовуються в нео-соул-музиці, це гітара, бас-гітара, електрогітара, фортепіано, орган, ударні, вокал, духові та барабани (Фарлі, 1998). «Нео-соул – це

багато живої інструменталізації та пісень з текстами, які явно про щось говорять», – зазначає Девід Макферсон (Мітчелл, 2002). Відповідно актуалізується питання про те, що саме вирізняло нео-соул, чим він відрізнявся від «стандартної» R'n'B соул-музики.

Очевидно, нео-соул – це більш індивідуальне та інноваційне звучання R'n'B-музики. Вона поєднує джаз, фанк, хіп-хоп та електроніку, а також поп, ф'южн та африканську музику. Музика нео-соулу створюється таким чином, що артист пише або виконує пісні, пам'ятаючи про те, що відбувається навколо нього. Чи то його оточення у світі, чи його особисте життя. Музика має на меті надіслати свідоме послання своїм слухачам (що яскраво вирізняє нео-соул у порівнянні з іншими стилями сучасної популярної музики). Крім того, на відміну від багатьох інших підстилів соулу, у нео-соулі проявляється сильна жіноча присутність, яка не лише характеризує створення музики, але передбачає постаті, які значною мірою вплинули на саму музику. У статті «Neo-Soul on A Roll» згадується, що «артисти нео-соулу схильні створювати музику, яка набагато реальніша, набагато зухваліша, ніж поп, скажімо, підліткових гуртів, таких як «Spice Girls» та «Cleopatra». Вони схильні писати тексти, які є більш непрямими, але водночас більш соціально та емоційно релевантними, ніж у гангстерському репі. (Фарлі, 1998). Музика нео-соул також вирізняється тим, що її відносно легко слухати. Хоча багато традиційних соул-пісень іноді є достатньо цікавими у музичному сенсі, вони можуть бути складними для сприйняття різними слухачами. Часом вони можуть мати глибший зміст, який потрібно прослуховувати неодноразово, щоб переконатися, що слухач має чітке його розуміння. Нео-соул також має сучасний та інтелектуальний спосіб звучання, багато хто вважає, що вона резонує з їхнім життям та речами, які відбуваються сьогодні, у сучасній формі соул-музики. Музика нео-соул має менш традиційне звучання, ніж традиційна R'n'B музика. Це відрізняє її від музики R'n'B, яку багато хто вважає іншою та освіжаючою, оскільки вона дала шанувальникам R'n'B іншу версію R'n'B, яка поєднана з різними звуками, що традиційно не використовуються. Музика нео-соул також вирізняється тим, що, на відміну від музики R'n'B, вона набагато більш емоційна, а також передає слухачеві глибший сенс та значення R'n'B музики. На відміну від музики R'n'B, нео-соул також створена для використання на R'n'B станціях та шоу (Окот-Оббо, 2017).

Виконавці нео-соул досліджують класичну соул-музику та «олюднюють» R'n'B, що допомагає їй виокремитися як ідеальний звуковий продукт. Саме це дозволяє музиці нео-соул грати

такою, якою вона є, без необхідності вносити будь-які корективи. Часом виконавці нео-соул поєднують з соулом інші стилі, такі як хіп-хоп. Поєднання хіп-хопу та R'n'B є емоційним та плавним, що дозволяє сприймати його по-різному, від американських до міжнародних виконавців.

Нео-соул також оригінально поєднується з іншими стилями. На відміну від R'n'B, нео-соул намагається привернути увагу до політичних питань, таких як раса та клас, які часто ігноруються поп-музикою, та привносить особистий підхід до гуманітарних аспектів та політики. Звучання нео-соулу було настільки присутнім, гібридною сумішшю блюзу, свінгу та госпелу, що для багатьох «соул-немовлят» ця музика продовжує демонструвати остаточний зв'язок з автентичною, органічною музикою соулу, а також забезпечує слуховий зв'язок із соціальними рухами, що характеризували епоху боротьби за громадянські права. З емпіричної точки зору, соул-музика слугує, «основним засобом критичного дослідження та політичного відтворення необхідної етнічної сутності афроамериканців» (Девід, 2007). «В результаті, нео-соул-артисти постійно повертаються до «старих» звуків та тем. Вони образно струшують пил із 45-х років історії своїх батьків, а також з політичних та соціальних цінностей, що характеризували пізній момент громадянських прав» (Девід, 2007). Аудиторія нео-соул-музики, як правило, перебуває в андеграунді та надає перевагу соул-подібній музиці, ніж музиці, яка є більш мейнстрімною, ніж популярною. Відмінності нео-соул-музики від R'n'B можуть бути очевидними, але, безсумнівно, багато артистів-виконавців змогли отримати користь від обох стилів.

Нео-соул музика по-різному вплинула на багатьох виконавців та слухачів. Спів у нео-соулі має загальну тему бажання та, крім того, груву, соул-музика 1960-х і 1970-х років вселяла у своїх слухачів, особливо у молодих, «тягу до вчасного голосіння або належним чином виконаного удару в бубен» (Девід, 2007). Багато музикантів цього стилю не люблять термін «нео-соул» і дистанціюються від нього, називаючи його не більш ніж поверхневим маркетинговим інструментом (Девід, 2007). Деякі виконавці ігнорують цей термін, бо він їм не подобається. Вони вважають, що термін «нео-соул» створює враження, що соул-музика в певний момент закінчилася. З іншого боку, багато артистів змогли стати мейнстрімом завдяки таким артистам, як Лорін Гілл, яка випустила успішний альбом «Miseducation of Lauryn Hill» у 1998 році. З іншого боку, багато хто вважає, що занепад нео-соул стався на початку XXI століття, оскільки багатьом артистам не вдалося досягти комерційного успіху після попередніх успіхів або неви-

пуску наступного альбому. У результаті, на думку багатьох, музика нео-соул все ще існує, але вона була андеграундною і намагається знову привернути увагу мейнстріму.

У статті «Немає нічого справді нового під сонцем: помилка жанру нео-соул» йдеться, що «нео-соул без розбору застосовується до численних артистів – це лише одна з багатьох проблем цього жанру» (Каннінгем, 2010). «Що робить цей термін таким проблематичним, так це поширена думка, що це нова форма R'n'B /соулу, а не її продовження. Однак, як я тут стверджую, нео-соул – це просто соул-музика, яка одночасно відображає та розвиває традицію» (Каннінгем, 2010). У цитованій статті також згадується, що серед виконавців нео-соулу є два митці, яким приписують авторство самого звучання – ДіАнджело та Еріка Баду. ДіАнджело дещо байдуже ставиться до цього терміну: «Я слухав інших виконавців, які впливали на мене, щоб я рухався в цьому напрямку, таких як «Tony! Toni! Toné!» та Рафаель Саадік. Я навіть не знаю, хто придумав цей термін» (Фарбер). Однак, на відміну від ДіАнджело, Баду усвідомлює створення К. Массенбургом нео-соулу, намагаючись усвідомити його значення: «Найсмішніше в нео-соулі те, що я навіть не знаю, що він означає... Я знаю, що означають ці два слова, але цей термін мені нав'язав Кедар Массенбург, президент лейблу, який підписав зі мною контракт» (Каннінгем, 2010).

Відповідно до більшості дослідників ДіАнджело започаткував еру нео-соулу своїм альбомом 1995 року «Brown Sugar». Змістом усього альбому він віддає шану таким видатним виконавцям минулого, як Рей Чарльз, Стіві Вандер, Кертис Мейфілд та Смокі Робінсон. У 1990-х роках хіп-хоп пісні домінували в чартах «Billboard» у стилі R'n'B, але ДіАнджело зміг поєднати класичний соул із сучасним хіп-хопом, щоб сам потрапити в чарти. Він мав вигляд хіп-хоп виконавця, але його музика нагадувала соул 1970-х років. На альбомі «Brown Sugar» ДіАнджело переспівав пісню Смокі Робінсона 1997 року «Cruisin». Текст і основна структура пісні ті ж самі, але кавер-версія ДіАнджело має більш оптимістичний темп і сильніший ритм барабанів, що додає відчуття R'n'B 1990-х років. Він також додає більше вокальних рифів, які були популярними серед R'n'B співаків 1990-х років. «Brown Sugar» ДіАнджело проклав шлях для нового руху, зокрема афроамериканській музиці.

Ще однією артисткою, якій приписують піонерство нео-соулу, є Еріка Баду. Іноді її називають Королевою нео-соулу. Баду випустила свій дебютний альбом «Baduizm», який отримав премію «Греммі» у 1997 році. Багато критиків визнали кілька впливів, які можна почути в зазначеному

альбомі. У рецензії журналу «Rolling Stone» на Baduizm 1997 року критик зазначив, що він може почути вплив Даяни Росс, Марвіна Гея, Стіві Вандера та інших. Коли її запитали про її альбом, Баду заявила: «Це вираження мене та того, як я почуваюся... Баду – це моє прізвище, «izm» – це те, що має підняти тебе на кайф, а Baduizm – це те, що піднімає мене на кайф» (Окот-Оббо, 2017). Ця соул-музика мала дещо інше послання, ніж класичний соул. Баду створила цей альбом для себе, а не для слухачів (Девід, 2007).

Також у згадуваній статті «Немає нічого справді нового під сонцем: помилка жанру нео-соул» цитується Мікі Тернер: «На обкладинці свого останнього альбому Баду тримає табличку, на якій оголошується, що нео-соул мертвий». Ідея про те, що нео-соул мертвий, останнім часом стала популярною темою через реакцію більшості музичних виконавців. Далі згадується Ягуар Райт, чий альбом «Розлучення з Нео, одруження з Соулом» (2005 р.) офіційно заявив про її бажання позбутися цього терміну. В інтерв'ю «Vibe», яке відбулося після виходу альбому, Ягуар Райт досить відверто висловлюється (вона широковідома своєю відвертістю) щодо свого неприйняття цього терміну. «Так, мене точно вважали нео-соул. З часом я вже не погоджувалася з цим, і весь бренд нео-соулу ставав все більш популярним. Я почала читати статті, в яких говорилося: «виконавиця нео-соулу Фейт Еванс» або «Ашер» – Фейт і Ашер – поп-співачки! Мою подругу Рес називали нео-соул, а вона – альтернативний рок. Тож я сказала: гаразд, це нова афроамериканська музика! Вони знайшли спосіб просто об'єднати нас усіх. Потім я сказала: немає способу ідентифікувати цю річ, і це суто маркетинговий інструмент. Маркетинг дуже важливий у корпоративному світі, але це все ще не основа для мистецтва. Правда в тому, що я просто соул-співачка» (Каннінгем, 2010).

Тим не менш, стиль «нео-соул» та афроамериканська ідентичність свідомо спираються на вплив року, електроніки та фолку (Девід, 2007). «Однак багатьом людям не подобається цей термін, бо вони не хочуть, щоб цю музику розглядали як стиль. Тому що, коли ви класифікуєте музику, вона стає примхою, яка має тенденцію зникати. Але соул-музика є соул-музикою. Навіть разом з тим, що людям не подобається в нео-соулі, все ще є ті, хто має іншу думку. У статті «Немає нічого справді нового під сонцем»: помилка жанру нео-соул» йдеться, що є ті, хто приймає позначення нео-соул. Наприклад, Енджі Стоун називає себе «дівою нео-соулу» (Енджі Стоун розповідає про «Любов і війну»). Рахім ДеВон класифікує себе як «хіпі-рок-зірку нео-соулу» («Серія концертів Toyota») (Каннінгем, 2010).

В окремих джерелах нео-соул розглядається як найкраща назва для позначення нового стилю. (Фарлі, 1998). Також були коментарі Джерома Хіппса та Майка Макатура, які складають менеджерський/продюсерський дует «Mama's Boys (Music, Aaries)», які повторюють думки К. Массенбурга. «Що нового в соул-музиці?» – запитує Д. Хіппс. «Це просто нове покоління артистів, які продовжують традиції соул-музики». М. Макатур додає: «Ми просто називаємо це соул-музикою. Ми насправді не розглядаємо це як щось нове в соулі. Це те, що було тут і завжди буде тут. Єдине, що є новим, – це артисти, які створюють музику» (Мітчелл, 2002) Девід Макферсон, виконавчий віце-президент з питань міської музики в «Eric Records», поділився своєю думкою про нео-соул, сказавши: «Жанрові лейбли сприяють зростанню споживання на ринку стратифікованих музичних типів та фінансово підтримують музичні корпорації, радіоконгломерати та споживачів, які шукають упаковані продукти, орієнтовані на певні демографічні групи» (Мітчелл, 2002). Він також зазначав, що «Це пісні, керовані свідомістю, не лише про тряску сидницями чи розмови про близькість, а й про події, що відбуваються навколо вас, або про стосунки. Якщо ви бачили, як Джилл Скотт органічно продає 2 мільйони альбомів, а багатонаціональна аудиторія на концертах цінує її пісні, це багато зробило для цієї музики. Потім Алісія Кіз підхопила ініціативу. «У мене ніколи не було проблем з терміном нео-соул. Він був створений для артистів, чия музика повертає до музики 70-х», – продовжує Д. Макферсон. «Нео-соул – це мейнстрім завдяки Джилл, Алісії та іншим». Я думаю, що це залишиться тут, але, як і будь-який стиль, коли щось перенасичене, коли те, що колись було андеграундом, стає мейнстрімом, люди схильні хотіти чогось нового. Але ця музика нікуди не дінеться. Це якісна музика, каталожна музика» (Мітчелл, 2002).

Вважається, що нео-соул продовжує розвиватися. Насправді, він процвітає, але саме тому, що афроамериканські артисти, такі як Баду, працюють над тим, щоб звільнитися від стильових ярликів, стверджувати свою індивідуальну суб'єктивність. (Девід, 2007) Хоча Баду може не погоджуватися або не розуміти, чому її назвали Королевою нео-соул, вона відкрила двері багатьом, хто «вписується» в це звучання, тому її, очевидно, так і називають. При цьому артистів нео-соулу іноді засуджують за те, що вони є «гіперсоул», що характеризується вокальною партією, яка частково складається зі співу так як і з репу, прославляють матеріалізм та «культуру playa». «Нео-соул протистойть цьому догматичному відображенню приниженої вуличної довіри, яке пронизує значну

частину сучасних популярних R'n'B записів. Натомість, нео-соул-сингли, зазвичай, посиляються на «да-ху!» через ностальгічні уявлення про кохання, сімейну єдність та спільноту (Девід, 2007). Артисти-виконавці нео-соул говорять про фігуральне, а часто й буквальне, повернення до свого коріння (Девід, 2007).

Нео-соул, безумовно, «спілкується» пост-соул-імпульсом; його відмова від категоризації та грайливий перетин ідеологічних кордонів підтверджують це основне твердження. Тим не менш, незалежно від того, наскільки нео-соул бере участь у Новій афроамериканській естетиці, перший відрізняється від другого тим, що він не уникає позитивності африканської діаспори та не прагне пародіювати націоналізм, а радше розмірковує над обома для просування прогресивного соціально-політичного порядку денного» (Девід, 2007).

Твори нео-соул часто виходять за межі базової музичної теорії, інтегруючи різні типи акордів за межами тих, що зазвичай зустрічаються поп- та рок-музиці.

Доцільними видаються приклади сучасних нео-соул виконавців.

Техаський нео-соул гурт з елементами психоделічного року «Black Pumas» з'явився на сцені у 2017 році, у 2019-му випустив перший альбом, а у 2020-му завоював свою першу премію «Греммі» та познавчився низкою успішних турів по США та Європі.

Кірбі Лорієн («KIRBY») – унікальна артистка з чарівним голосом. У її музиці поєднуються класичні елементи соулу і актуальні тенденції. Кірбі також активно пише пісні для інших артистів, зокрема, вона є автором таких композицій, як «FourFiveSeconds» Піанні та Пола Маккартні, «Only One» Каньє Веста, «Die With You» Бейонсе.

Після підписання контракту з лейблом Джея Коула «Dreamville Api» Леннокс нарешті отримала заслужене визнання слухачів. У травні 2019 року вона випустила свій дебютний альбом «Shea Butter Baby».

Гурт «Children of Zeus» демонструють, як нео-соул може органічно поєднувати в собі риси соулу та хіп-хопу. Разом з першими двома альбомами «Travel Light» (2018 р.) та «Balance» (2021 р.) дует завоював успіх у рідній Великій Британії та Європі.

Ще одна артистка з Манчестера, Піп Мілет дебютувала на шоу «Colors» у 2019 році, і запис її виступу зібрав на YouTube понад три мільйони переглядів. На рахунок Піп зараз два студійні альбоми, (останній – «Tell Jimmy I'm Fine» – вийшов 2024 року).

Gaidaa – співачка голландсько-суданського походження вперше заявила про себе у 2019 році і відзначилася тим, що в піснях використовує рідну мову своєї матері. Її музика дуже оригінальним чином переплітає елементи соулу, джазу та електроніки.

Відомий завдяки дуету з Н.Е.Р. Best Part, Деніел Сезар продовжує залишатися впізнаваним артистом у світі сучасного соулу.

Greentea Peng виросла в Бермондсі, Лондон, Greentea Peng випустила свій дебютний EP Sensi в 2018 році. Описуючи себе як виконавиця «психоделічного R&B», Peng є оригінальною, оскільки вона також використовує свій рідний акцент південного Лондона в деяких своїх піснях, підкреслюючи своє походження.

Авангардна зірка з Лос-Анджелеса Live виросла, слухаючи госпел, джаз та R&B. Ця суміш впливів формує експериментальну нео-соул музику, яку вона створює. Ця співачка використовує велику палітру фанк-звуків, поєднуючи їх з поезією, що вимовляється під музику, що особливо помітно в її треку «BoutThesePipeDreams».

Співачка з південного Лондона, Ego Ella May має рідкісне вміння так чуйно контролювати свій голос і писати тексти пісень, що змушують задуматися. Співачка вийшла на світову сцену після випуску свого видатного другого альбому «Honey For Wounds». Нагадуючи в деяких моментах Еріку Бадю, Ego Ella May створює цікаві музичні композиції.

Отже, нео-соул продовжує успішно розвиватися і в умовах сьогодення.

Висновки. Нео-соул – музичний стиль, який існує вже протягом чверті століття. Термін «нео-соул» запропонував Кедар Массенбург і його було введено в обіг наприкінці 90-х років минулого століття більшою мірою як маркетингову категорію

для популяризації музики нового покоління соул-виконавців, серед яких ДіАнджело та Еріка Бадю. У 2002 році К. Массенбург визнав парадоксальний характер поняття нео-соул. На початку 90-х років основи нео-соулу заклали «Принц», «Tony! Toni! Toné!», які в межах соулу почали віднаходити нові засоби у сформованих традиціях. Пік популярності нео-соул досяг у кінці 1990-х років: ДіАнджело, Еріка Бадю, Лорін Хілл, Джилл Скотт, Мейсі Грей, «The Roots», «A Tribe Called Quest» можна вважати найбільш комерційно-успішними виконавцями.

На завершення доцільно акцентувати, що музичний стиль нео-соул, безсумнівно, походить, передусім, від соулу. Означений вплив очевидно помітний у процесі прослуховування, а також обґрунтовується у багатьох дослідженнях. В просторі нео-соулу склалася парадоксальна ситуація, в якій багато фахівців не підтримують цей термін (зокрема, самі, артисти-виконавці), та висловлюють нерозуміння, чому цей стиль було названо саме так. Значною мірою неприйняття нео-соулу ґрунтується на переконанні цих виконавців, що їх музику не можна (або, принаймні, не варто) так називати, і що соул, R&B музика ніколи не зникли і ніколи не можуть бути замінені. Водночас визначені особливості вказують на відмежування соулу та нео-соулу, а також на тенденції до появи сучасних творів у цьому стилі (навіть з урахуванням, що самі виконавці не вважають, що їх пісні належать до означеного стилю).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Cunningham P. L. There's Nothing Really New under the Sun: The Fallacy of the Neo-Soul Genre. *Journal of Popular Music Studies* (Wiley-Blackwell). 2010. № 22 (3). P. 240–258.
2. David M. Afrofuturism and Post-Soul Possibility in Black Popular Music. *African American Review*. 2007. № 4. P. 695.
3. Farley C. J., Thigpen D. E. Neo-Soul on a Roll. *TIME Magazine*. 1998. № 151 (26). P. 85.
4. Mitchell G. Soul Resurrection: What's so New about Neo-Soul? It's Been Seven Years since D'Angelo's Arrival Inspired the Coinage and the Ranks of Neo-Soul Artists Are Steadily Growing. To What Degree Is the Genre Reshaping R&B, and Where Might It Lead? (R & B). *Billboard*. 2002. URL: https://www.billboard.com/results/?current=n_10_n&q=Soul%20Resurrection&size=n_10_n&sort-field=relevance&sort-direction=desc (дата звернення: 01.02.2025).
5. Neal M.A. Soul Babies: Black Popular Culture and the Post-Soul Aesthetic. New York: Routledge, 2002. 240 p.
6. Okoth-Obbo V. Where Neo-Soul Began: 20 Years of Erykah Badu's Baduizm. *Pitchfork*, 2017. 10 Feb. URL: <https://pitchfork.com/thepitch/1440-where-neo-soul-began-20-years-of-erykah-badu-baduizm/> (дата звернення: 01.02.2025).

REFERENCES

1. Cunningham, P. L. (2010). There's Nothing Really New under the Sun: The Fallacy of the Neo-Soul Genre. *Journal of Popular Music Studies* (Wiley-Blackwell), 22 (3): 240–258.
2. David, M. (2007.). Afrofuturism and Post-Soul Possibility in Black Popular Music. *African American Review*, 4: 695.
3. Farley, C. J., Thigpen, D. E. (1998). Neo-Soul on a Roll. *TIME Magazine*, 151 (26): 85.
4. Mitchell, G. (2002). Soul Resurrection: What's so New about Neo-Soul? It's Been Seven Years since D'Angelo's Arrival Inspired the Coinage and the Ranks of Neo-Soul Artists Are Steadily Growing. To What Degree Is the Genre Reshaping R&B, and Where Might It Lead? (R & B). *Billboard*. URL: https://www.billboard.com/results/?current=n_10_n&q=Soul%20Resurrection&size=n_10_n&sort-field=relevance&sort-direction=desc (date of application: 01.02.2025).
5. Neal, M.A. (2002). Soul Babies: Black Popular Culture and the Post-Soul Aesthetic. New-York: Routledge. 240.
6. Okoth-Obbo, V. (2017). Where Neo-Soul Began: 20 Years of Erykah Badu's Baduizm. *Pitchfork*, 10 Feb. URL: <https://pitchfork.com/thepitch/1440-where-neo-soul-began-20-years-of-erykah-badu-baduizm/> (date of application: 01.02.2025).